

сестра. Следъ това ангелътъ допрѣлъ пакъ своя жезълъ, и пещерата се затворила.

По-нататъкъ се изпрѣчила втора пещера. И нея разтворилъ ангелътъ. Вжтре лежала на голата земя една мръсна, изпокжсана жена. Въ разчорленитѣ ѣ коси били свили гнѣздо разни гадини и бубулечки. Изъ дрипитѣ ѣ пѣплѣли хлѣбарки и паяци, дървеници смучели кръвта ѣ, змии се увивали около тѣлото. А тя нищо не усѣщала — само спѣла — дълбоко, непробудно.

— Ето, това си ти, — казалъ ангелътъ на бедната жена. Докато ти се изтѣгашъ и прекарвашъ времето си въ снѣ, твоята сестра przede и тѣче. Затова нейната кжща е богата и имотитѣ ѣ голѣми, а ти разсипа и това, което ти бѣ оставено — бащината кжща.

Казалъ ангелътъ това и изчезналъ отъ очитѣ имѣ.

Засрамила се бедната сестра, и нѣщо се преобърнало въ нея. Върнала се тя въ своята запусѣла кжща и се запретнала да я очисти. Пропждила отъ вжтре всичкитѣ гадини, варосала стениѣ, изтрила дѣскитѣ и запалила въ кжта кандилото. Отъ този дѣнь свѣтнало въ нейната кжща, и Богъ изпратилъ и при нея своя ангелъ.

Илина Петрова

ВЪРБОВА СВИРКА

По поляни
и баири
пѣстра свирка
тихомъ свири.
Тихомъ свири
и говори,
гласъ се носи
изъ простори:
„Да е радость
по земята,
по горитѣ
и полята,
лжчѣ въ сѣрдцата
да свѣтлѣе.
птица пѣсенъ
да запѣе.

Вѣтъръ въ ниви
да полѣхне,
цвѣтъ въ градина
да разцѣвне;
зло въ душиѣ
да не зрѣе,
слѣнце ясно
да ни грѣе.
По балкани
и баири
чудна свирка
тихомъ свири:
„Божии пѣсни
да запѣемъ
въ миръ и обичъ
да живѣемъ!“

Г. Хрусановъ